

Bilag.

Den danske Handelsstands Fællesrepræsentation.

København, den 6. Maj 1908.

Paa Den danske Handelsstands Fællesrepræsentations Vegne tillader jeg mig i Anledning af det for det høje Landsting foreliggende Forslag til Lov om kortere Frist for Forældelse af visse Fordringer m. m. at fremføre følgende:

Saaledes som Forslaget nu foreligger, vedtaget af Folketinget ved 3die Behandling den 22. April d. A., hedder det i § 2 om den i § 1 fastsatte kortere Forældelsesfrist, at den afbrydes efter de almindelige af D. L. 5—14—4 udledede Regler, saaledes at den paa ny løber fra Afbrydelsen. Ifølge disse Regler, som altsaa intetsteds indenfor selve den gældende Lovgivning findes udtrykkelig præciserede og derigennem umiddelbart tilgængelige for Menigmand — hvoraf allerede stadig Tvivl og Usikkerhed er Følgen —, antages Kreditor til enhver Tid ved skriftlig eller mundtlig at kræve Debitor eller endog blot minde ham om hans Forpligtelse at kunne „afbryde“ Forældelsen. Om hvorvidt et slikt mundtligt Paa-krav eller mundtlig Paamindelse virkelig har fundet Sted, er imidlertid efter lang Tids Forløb praktisk umuligt at bevise. For at fyldestgøre Forældelses-Lovgivningens Formaal: At fremme en regelmæssig og hurtig Afvikling af de Forpligtelser, hvorom der her er Tale, heriblandt almindelige Regningskrav, synes det derfor rettelig at burde kræves, at Loven udtrykkelig paalægger enhver Kreditor indenfor Forældelsesfristen at sørge for enten at faa sin Fordring afgjort eller i hvert Fald at faa dens Tilværelse og Omfang anerkendt fra Debtors Side. Men denne Betragtning fører atter naturligt til at forlange, at Anerkendelsen for at komme i Betragtning enten maa udgøre et ligefremt Løfte om at betale (i en Form, der tilsteder senere Bevis for samme Løftes Afgivelse) eller dog være af en saadan Beskaffenhed, at Kreditor kan have Føje til at stole paa den eller slaa sig til Ro med den paa samme Maade, som han vilde gøre, hvis Debitor havde givet ham et udtrykkeligt Løfte. I saa Henseende kan formentlig Betaling af Rente nævnes som Eksempel paa en Handling, der turde kunne behandles som en stiltiende Anerkendelse af, at Kapitalen endnu skyldes, hvorimod det samme neppe tør siges at gælde for Betaling af *Afdrag*, naar det ikke tillige godtgøres, at Betalingen netop er sket „som *Afdrag*“.

Under disse Forhold er man i nærværende Fællesrepræsentations Forretningsudvalg enedes om at henstille til den høje Lovgivningsmagt, om der ikke i Stedet for § 2's Henvisning til en svævende Domstols-Praksis burde indføres en udtrykkelig Bestemmelse om, hvad der afbryder en Forældelsesfrist. Og i saa Henseende turde man henlede Opmærksomheden paa, at i det oprindelige om dette Emne for Rigsdagen fremsatte Lovforslag fandtes der en Bestemmelse saalydende:

„Har Skyldneren efter den Tid, fra hvilken tre (nu altsaa fem), ti eller tyve Aars-Fristen ellers skulde have været regnet, udtrykkelig eller stiltiende overfor Fordringshaveren erkendt sin Forpligtelse, saasom ved Løfte om Betaling eller